

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **A. Z.**, zastoupen Mgr. Filipem Hajným, advokátem, se sídlem Moskevská 532/60, Praha 10, proti žalované: **České dráhy, a.s.**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a.s. ze dne 9. 6. 2016, č.j. 57142/2016-KMP,

takto:

I. Rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a.s. ze dne 9. 6. 2016, č.j. 57142/2016-KMP, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Hajného, advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a.s. ze dne 9. 6. 2016, č.j. 57142/2016-KMP (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2016, č.j. 838/2016-025, jímž byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), ze dne 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

12. 2015, a věc byla vrácena správnímu orgánu 1. stupně k novému projednání a rozhodnutí. V žádosti o informace žalobce požadoval poskytnutí veškeré dokumentace (předané dokumenty atd.) o poskytnutých právních službách právničky JUDr. R. K., která pro České dráhy dle informací z veřejných zdrojů pracovala mezi lety 2011 až 2015.

- [2] Žalobce v podané žalobě shrnul průběh řízení, kdy podal žádost o informace, tato byla následně odmítnuta, poté bylo nadřízeným správním orgánem k odvolání žalobce rozhodnutí o odvolání zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, aby tento vydal opakovaně nové rozhodnutí o odmítnutí žádosti založené vždy na prakticky stejných důvodech.
- [3] Žalobce namítl, že se ze strany žalované jedná o obstrukci, která má za cíl zabránit realizaci práva žalobce na informace, když žalovaná neuvádí žádné nové důvody pro neposkytnutí informací a stále opakuje jen jeden jediný důvod, který zmínila již ve svém prvním rozhodnutí o neposkytnutí informací. Uvedl, že nadřízený správní orgán k této obstrukci napomáhal opakovaným rušením rozhodnutí (rozhodnutími ze dne 14. 1. 2016, 1. 4. 2016 a 9. 6. 2016), a to tak, aby nebylo možné celý proces o žádosti o informace ukončit, a aby skončil v neustálém koloběhu rozhodnutí o odmítnutí, odvolání a zrušení rozhodnutí, který je znám jako tzv. „administrativní ping-pong“. Nadto ředitel představenstva ve svých rozhodnutích uváděl, že s neposkytnutím informací souhlasí, jen by to měl povinný subjekt lépe odůvodnit. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí tak fakticky plní úlohu rozhodnutí o odepření žádosti, a ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č.j. 6 As 113/2014-35, jej lze podrobit soudnímu přezkumu.
- [4] Dále namítl, že žalovaná nedokázala přesvědčivě odůvodnit, proč se žalobci rozhodla požadované informace neposkytnout. Ačkoliv v posledních rozhodnutích svou argumentaci zúžila pouze na ochranu osobních údajů, tak tento důvod nemůže dle žalobce postačit, jelikož v uvedeném vztahu vystupuje JUDr. R. K. jako podnikatelka-právnička, tj. je nesmyslné odvolávat se na ochranu jejích osobních údajů a soukromí. I kdyby bylo potřeba chránit některé osobní údaje, povinný subjekt měl postupovat podle ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. a vyloučit ty údaje, které jsou předmětem ochrany osobních údajů, a ve zbytku žádosti měl žalobci informace poskytnout.
- [5] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a zároveň aby žalované nařídil, aby žalobci poskytla informace dle jeho žádosti ze dne 6. 12. 2015, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- [6] Žalovaná v písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí. K námitce obstrukčního jednání z její strany uvedla, že ze spisového materiálu však vyplývá, že žalobce podal celkem 4 odvolání proti 4 rozhodnutím a k nové žádosti mu byla celkem vydána 3 prvostupňová rozhodnutí, 3 rozhodnutí o odvolání a 2 rozhodnutí o neoprávněné stížnosti. Uvedla, že ze strany žalobce se jedná jednoznačně o šikanózní jednání tak, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové sp.zn. 52A 76/2014-97, a jako taková by žaloba měla být bez dalšího odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť zneužití práva nepoživá právní ochrany.
- [7] Dále uvedla, že přestože žalobce podal správní žalobu, nadále pokračuje ve správním řízení podle zákona č. 106/1999 Sb., a ke dni vyjádření žalované ke správní žalobě již bylo opětovně vydáno další rozhodnutí žalované. Podle ustanovení § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak žalobce v okamžiku podání správní žaloby již neměl pokračovat v řízení podle zákona č. 106/1999

Sb., čímž je dle žalované naplněna podmínka litispendence, a proto by měla být žaloba zamítnuta.

- [8] Žalovaná dále uvedla, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí druhostupňového orgánu, který jej nijak nezkrátil na jeho právech, naopak mu dal za pravdu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil. Zároveň tak nadřízený správní orgán nerozhodl o poskytnutí informace právě z důvodu, aby nedošlo ke střetu zájmů a ponechal poskytnutí informace na věcně a místně příslušném správním orgánu I. stupně. V moci odvolacího orgánu není žalobci vydat jím požadované informace.
- [9] Závěrem svého vyjádření žalovaná konstatovala, že se jedná podle ustanovení § 46 s.ř.s. o šikanózní žalobu, protože ve stejné věci již žalobce na žalovanou podal žalobu, vedenou pod sp.zn. 9A 81/2016, přičemž se dále jedná o žalobu na věcně a místně nepříslušnou osobu podle ustanovení § 10 a § 11 správního řádu, neboť směřuje na druhostupňový orgán, který nevydal zamítavé rozhodnutí. Dále uvedla, že v dané věci nebylo správní řízení ukončeno, protože správní orgán I. stupně v současné době opětovně vydává další rozhodnutí, proti kterému jsou možné řádné opravné prostředky. Dle žalované se tak jedná o nicotnou správní žalobu.
- [10] Žalobce podal k vyjádření žalované repliku, ve které uvedl, že ze strany žalované dochází k účelovému směšování dvou odlišných žádostí o poskytnutí informací. Věc vedená u zdejšího soudu pod sp.zn. 9A 81/2016 se týká jiné žádosti a vztahuje se k jiným skutečnostem, ačkoliv je způsob vyřízení těchto žádostí téměř totožný.
- [11] Dále žalobce v replice uvedl, že z obsahu spisu vyplývá, že ze strany žalobce se v žádném případě nejedná o jakékoliv zneužití práva na informace či o jednání, které by bylo možné označit za šikanózní výkon práva. Dle žalobce nemá odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve vztahu k tomuto řízení žádnou relevanci, neboť mu nejde v žádném případě o vedení samotného řízení o poskytnutí informace, ale o konečné a meritorní vyřešení věci, tj. poskytnutí požadované informace. Uvedl, že mu nelze přičítat k tíži, že se v důsledku obstrukčního postupu žalované musel znovu zákonnými prostředky domáhat vydání požadované informace. Zároveň podotkl, že by se žádostí, která není ani nijak rozsáhlá, snažil jakkoliv narušovat či paralyzovat fungování žalované.
- [12] Uvedl, že z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že i sama žalovaná si byla vědoma, že žádost žalobce je oprávněná a že jediným účelem postupu žalované bylo opakovanými a totožnými úkony žalobce donutit, aby se vydání oprávněně požadovaných informací již nedomáhal. Žalobce dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č.j. 10 A 18/2014-52, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č.j. 6 As 113/2014-35, které se zabývaly procesem vyřízení žádosti o poskytnutí informací žalovanou. Městský soud označil jednání žalované za obstrukční mající za cíl zamezit žadateli o informace úspěšně se domoci svých práv. Z obou rozsudků vyplývá, že adekvátním prostředkem ochrany je žaloba podaná proti zrušujícímu rozhodnutí o odvolání, jde-li o několikáté zrušující rozhodnutí založené na stejných nebo podobných důvodech, a lze tedy dovodit, že se skutečně jedná ze strany povinného subjektu o obstrukci, jejímž jediným cílem je zabránit realizaci práva žadatele na informaci a znemožnit mu přístup k soudu. Nadřízený orgán tak postupoval v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., ale není důvod žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) odmítat jako nepřipustnou.

- [13] Dále uvedl, že soud je povinen žalobu projednat a věcně o ní rozhodnout v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž tento postup byl potvrzen i rozšířeným senátem Nejvyššího správního sporu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62. Soudnímu přezkumu je tak možné podrobit i taková rozhodnutí, která sice formálně žadatele na jejich právech nezkracují, ale jejich účelem je ve vazbě na předchozí vydaná rozhodnutí fakticky zabránit žadateli v přístupu k soudní ochraně práva na přístup k informacím.
- [14] K argumentu žalované, že nadřízený správní orgán nerozhodl o vydání informace, aby nedošlo ke střetu zájmů, kdy ponechal vydání informace na věcně a místně příslušném správnímu orgánu I. stupně, žalobce uvedl, že odvolací orgán nemusí spolu s jeho zrušením správnímu orgánu I. stupně věc vrátit k novému rozhodnutí, ale může také sám požadované informace poskytnout. Tento postup je nejen vhodný, ale i souladný se zásadou hospodárnosti řízení a je na místě zejména tam, kde o odvolání rozhoduje ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, tj. se požadované informace nacházejí v jeho faktické dispozici.
- [15] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [16] Dne 6. 12. 2015 podal žalobce žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž žádal poskytnutí následujících informací: *„veškeré dokumentace (předané dokumenty atd.) o poskytnutých právních službách právníčky JUDr. R. K., která pro České dráhy dle informací z veřejných zdrojů pracovala mezi lety 2011 až 2015. Pakliže danou dokumentaci nemáte, upozorňuji vás tímto, že si ji můžete vyžádat od JUDr. R. K., která jakožto advokátka má povinnost o poskytnutých právních službách vést přiměřenou dokumentaci a na vyžádání ji svému klientovi předložit. Pakliže záznamy o obdržené službě nemáte, dle mého názoru tím porušujete zásadu péče řádného hospodáře, protože potom by bylo neověřitelné, zda peníze na tyto právní služby byly vynaloženy hospodárně.“*
- [17] Rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2015, č.j. 4855/2015-025, byla žádost o poskytnutí informací odmítnuta, a to z důvodu, že směřuje k poskytnutí informací a dokumentů z oblasti obchodního tajemství, ochrany osobních údajů a jde o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků.
- [18] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 14. 1. 2016, č.j. 55111/2016-025, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 7. 12. 2015 a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Nadřízený orgán správnímu orgánu I. stupně doporučil, aby znovu celé své rozhodnutí přezkoumal, zejména aby lépe argumentačně zdůvodnil vyluku z práva na informace, zejména v části vztahující se k ochraně osobních údajů a obchodního tajemství. Uvedl, že nemá pochybnosti o správnosti výroku rozhodnutí o odmítnutí žádosti, avšak je nutné za použití ustálené praxe soudů a komentářové literatury odůvodnit, proč požadovanou informaci nelze vydat.
- [19] Rozhodnutím žalované ze dne 8. 2. 2016, č.j. 99/2016-025, byla žádost o poskytnutí informací znovu odmítnuta, a to ze stejných důvodů. Správní orgán pouze do odůvodnění doplnil odkaz na odbornou literaturu od autorů JUDr. V. B. a JUDr. E. J.
- [20] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 1. 4. 2016, č.j. 56216/2016-025, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 8. 2. 2016. Rozhodnutí

obsahovalo prakticky totožné odůvodnění jako předchozí zrušující rozhodnutí ze dne 14. 1. 2016.

- [21] Rozhodnutím žalované ze dne 18. 4. 2016, č.j. 838/2016-025, byla žádost o poskytnutí informací opětovně odmítnuta, a to ze stejných důvodů. Správní orgán do odůvodnění pouze doplnil odkaz na judikaturu Soudního dvora Evropské unie o ochraně osobních údajů, konkrétně na rozsudek ze dne 24. 11. 2011, ve spojených věcech C-468/10 a C-469/10.
- [22] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016, č.j. 57142/2016-KMP, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 18. 4. 2016. Rozhodnutí obsahovalo prakticky totožné odůvodnění jako předchozí dvě zrušující rozhodnutí ze dne 14. 1. 2016 a ze dne 1. 4. 2016.
- [23] Rozhodnutím žalované ze dne 24. 6. 2016, č.j. 257/2016-KMP, byla žádost o poskytnutí informací opětovně odmítnuta, a to opět ze stejných důvodů. Správní orgán do odůvodnění svého rozhodnutí doplnil odkaz na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, ze dne 27. 4. 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).
- [24] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [25] Žalobce souhlasil s projednáním věci bez jednání, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [26] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [27] Nejdříve se soud zabýval splněním podmínek řízení. Podle ustanovení § 65 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
- [28] Při posuzování této otázky je předně nutno zohlednit dosavadní judikaturu správních soudů, resp. Nejvyššího správního soudu (NSS), vztahující se k otázce přípustnosti žaloby v informačních věcech proti rozhodnutí žalovaného, kterým se ruší rozhodnutí povinného subjektu. Touto otázkou se NSS zabýval mimo jiné v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č.j. 6 As 113/2014-35, a své závěry shrnul do následujících čtyř právních vět:

„I. Tvrdí-li žalobce v žalobě podle § 65 a násl. s.ř.s. proti rozhodnutí odvolacího (nadřízeného) orgánu ve věci žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb., konkrétní důvody nasvědčující tomu, že odvolací orgán postupoval při vydání rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí povinného

subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a vrátil věc povinnému subjektu k dalšímu řízení, v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, a pokud soud zjistí, že tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti, není důvodu, aby soud takovou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s. jako nepřipustnou pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Naopak, žalobu projedná (nejsou-li jiné překážky k takovému postupu) a věcně o ní rozhodne v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. (pozn.: podtržení doplnil městský soud).

II. Signálem, že povinný subjekt a odvolací orgán nepostupují v souladu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude zpravidla opakované zrušení rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace rozhodnutím odvolacího orgánu a vrácení věci povinnému subjektu.

III. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude takové rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení, jež bude řešit skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou řešeny předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu.

IV. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude opakované rušení rozhodnutí povinného subjektu z důvodů sice skutkově či právně odlišných od těch, které byly důvodem vydání předchozího zrušujícího rozhodnutí, avšak takových, které již v předchozím „kole“ řízení před odvolacím orgánem byly patrné z obsahu žádosti o poskytnutí informace či z dalších podkladů, které odvolací orgán měl k dispozici či vzhledem k povaze věci a při vynaložení patřičné odborné péče k dispozici mohl a měl mít.“

[29] Poté vydal NSS další rozsudek dne 10. 11. 2016, č.j. 3 As 278/2015-44, v němž přezkoumával správnost závěrů krajského soudu o odmítnutí žaloby v právně obdobné věci. NSS se v tomto rozsudku výslovně zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí žalovaného (které zrušilo rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí informace) představuje rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s. a dospěl k závěru, že tomu tak je. Vyšel přitom ze specifické povahy této oblasti a ze závěrů své dosavadní rozhodovací praxe, která připustila žalobu osoby dotčené žádostí o poskytnutí informace proti rozhodnutí, kterým bylo žádosti vyhověno. Z toho dovodil, že v situaci, kdy podává žalobu samotný žadatel proti zrušujícímu rozhodnutí žalovaného „je tak zřejmé, že [...] napadené rozhodnutí zasahuje minimálně do práv osob, kterých se poskytované informace týkají“, a které by jinak mohly svá práva chránit pouze *ex post* žalobou proti nezákonnému zásahu. „Pro posouzení charakteru rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. přitom není rozhodující, zda zasahuje do práv žalobcových či do práv jiných osob“.

[30] Soud si je dále vědom, že posuzovaná otázka byla v současné době argumentačně zpochybněna výkladem Krajského soudu v Praze ve skutkově téměř obdobné věci, který usnesením ze dne 26. 5. 2017, č.j. 45 A 47/2017-18, žalobu žadatele o informace odmítl, a který se neztotožnil se závěry NSS v rozsudku č.j. 3 As 278/2015-44, o přípustnosti žaloby. Krajský soud v Praze se přitom opřel o ustálenou judikaturu správních soudů, podle které rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tradičně není považováno za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Aplikace právního názoru vysloveného v citovaném rozsudku NSS by tak zcela

rozvolnila obecně přijímanou legislativní zkratku pojmu rozhodnutí podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., které by bylo možno napadnout žalobou ve správním soudnictví.

[31] Proti tomuto usnesení krajského soudu byla podána kasační stížnost evidovaná NSS pod sp.zn. 7 As 192/2017. Příslušný senát NSS postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu, neboť vyšlo najevo, že právní názory vyslovené v rozsudku 6. senátu citovanému výše v bodě 22., a 3. senátu citovanému v bodě 23. jsou implicitně v rozporu. Předkládající 7. senát položil rozšířenému senátu konkrétně otázku „*zda a za jakých podmínek má žadatel o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který čelí tzv. „procesnímu ping-pongu“ v důsledku obstrukcí ze strany povinného subjektu nebo také druhostupňového orgánu, aktivní procesní a věcnou legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí povinného subjektu nebo druhostupňového orgánu.*“ (viz bod 9 předkládacího usnesení ze dne 6. 11. 2017, č.j. 7 As 192/2017-25). Soud ověřil, že rozšířený senát NSS ke dni tohoto rozhodnutí o věci zatím nerozhodl.

[32] Soud k tomu uvádí následující.

[33] Zjistí-li soud, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá, může předseda senátu usnesením řízení přerušit (ustanovení § 48 odst. 3 písm. d) s.ř.s.). I přesto, že rozhodnutí rozšířeného senátu v předložené právní věci by mohlo mít vliv na posouzení právě projednávaného případu, soud k této možnosti nakonec nepřistoupil. Je tomu tak proto, že otázka, zda může žadatel o informace napadnout rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým se ruší rozhodnutí povinného subjektu, žalobou podle ustanovení § 65 s.ř.s., řešily dosud soudy jednotně na základě judikatury založené na odlišnostech a specifikách oblasti poskytování informací a přístupu k nim. (viz rozsudky NSS ze dne 20. 9. 2016, č.j. 4 As 290/2015-25, ze dne 21. 9. 2016, č.j. 4 As 289/2015-29, ze dne 16. 5. 2017, č.j. 1 As 51/2017-28, či ze dne 16. 5. 2018, č.j. 6 As 70/2018-52, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2017, č.j. 8 A 144/2015-34, ze dne 7. 12. 2017, č.j. 8 A 95/2017-69, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2015, č.j. 62 A 4/2015-155). Cílem této judikatury bylo zejména usnadnit ochranu práv žadatelů o informace v zájmu naplnění účelu zákona o svobodném přístupu k informacím v případě, kdy se povinný subjekt, resp. jeho nadřízený orgán, snaží poskytnutí informace, kterou lze poskytnout v souladu se zákonem, co nejvíce oddalovat a žadateli ztěžovat.

[34] Žalobce na tuto judikaturu evidentně spoléhal, což vyplývá z jeho žaloby, a tato judikatura až do vydání usnesení Krajského soudu v Praze nebyla nijak zpochybňována či popřena. Lze konstatovat, že dosud rozvinutá judikatura v této oblasti tak přinejmenším mohla v žalobci založit legitimní očekávání v tom, že pokud podá žalobu proti rozhodnutí žalovaného, které dle jeho názoru vykazovalo znaky obstrukčního jednání spočívajícího v administrativním ping-pongu, bude projednána a věc bude rozhodnuta v jeho prospěch.

[35] Jiný, ač legitimní právní názor, předestřený Krajským soudem v Praze ve věci 45 A 47/2017, dva roky po podání žaloby v této věci, či následně zjištěný rozpor mezi dvěma rozhodnutími NSS, navíc pouze nepřímý, pokud jde o otázku aktivní věcné a procesní legitimace žadatelů v těchto případech (protože rozsudek 6. senátu se k otázce aktivní legitimace výslovně nevyjadřuje), by v konečném důsledku mohl představovat porušení legitimního očekávání žalobce či zásady předvídatelnosti soudních rozhodnutí, a v případě přiklonění se k názoru Krajského soudu v Praze by byl pro žalobce překvapivý a zároveň nespravedlivý. K tomu lze přiměřeně odkázat na závěry NSS v rozsudku ze dne

3. 12. 2014, č.j. 6 Azs 242/2014-41, který konstatoval, že „*k dosažení cíle správního řízení nemusí vést toliko jedna jediná procesní cesta a významnou hodnotou, resp. principem dobré správy, promítajícím se též do správněsoudního přezkumu, je zásada předvídatelnosti, jež velí setrvat na již „vyjudikovaných“ řešeních, jimž se veřejná správa i její adresáti přizpůsobili. Proto je zpravidla třeba před aktivací rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (§ 17 s.ř.s.) upřednostnit procesní řešení [zde zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z roku 2004], jež bylo v minulosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu aprobováno, byť dané procesní řešení není nesporné, nejvhodnější, resp. jediné možné, a to zejména je-li s ním spojena výhoda v podobě možnosti přímého soudního přezkumu a ochrany veřejného subjektivního práva žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu, jehož žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad nevyhověl [§ 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky].“ Byť i tento rozsudek byl posléze napaden v rozšířeném senátu, předmětem řízení před rozšířeným senátem nebyl právě uvedený závěr, ale otázky týkající se způsobu podávání žádosti o pobytový titul. Proto lze vyslovené závěry přiměřeně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.*

- [36] Úkolem soudů ve správním soudnictví je především poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným soudním řádem správním nebo zvláštním zákonem (ustanovení § 2 s.ř.s.). Jestliže tedy NSS, resp. jeho rozšířený senát, dosud o této otázce závazně nerozhodl, soud neměl důvodu se za dané situace odchýlit od dosavadního výrazně většinového postupu soudů a výkladu této otázky soudy ve správním soudnictví. Proto soud považuje podmínky pro přípustnost žaloby v této věci za splněné.
- [37] Z těchto důvodů lze také popřít tvrzení žalovaného o probíhající překážce litispendence a „*nicotnosti žaloby*“; soud znovu opakuje, že dosavadní soudní praxe v oblasti poskytování informací sama dovodila přípustnost žaloby proti rozhodnutí, které samo o sobě nebylo konečné.
- [38] O samotné věci soud uvažil takto:
- [39] Žalobce v části, ve které byla jeho žádost opakovaně odmítána, požadoval informace týkající se poskytnutí veškeré dokumentace (předané dokumenty atp.) o poskytnutých právních službách právníčky JUDr. R. K., která pro České dráhy dle informací z veřejných zdrojů pracovala mezi lety 2011 až 2015. Povinný subjekt v této části žádost žalobce odmítl s odkazem na § 8a a § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.
- [40] Podle ustanovení § 8a citovaného zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
- [41] Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.
- [42] Povinný subjekt opakovaně odůvodňoval neposkytnutí části informací mimo jiné tím, že jde o osobní údaje, a proto se právo na informace žalobce dostalo do kolize s právem na ochranu soukromí JUDr. K., pročež je nutno provést tzv. test proporcionality. Ten však spočíval pouze ve výčtu ustanovení různých veřejnoprávních či soukromoprávních zákonů, jejichž porušení by pro povinný subjekt znamenalo deliktní odpovědnost, anebo

alespoň odpovědnost za škodu. Při předávání spisu žalovanému k odvoláním žalobce vyhotovoval povinný subjekt taktéž předkládací zprávu (viz vnitřní strana papírových archů, v nichž jsou vložena vydaná rozhodnutí), kde uvádí, že cílem vydávaných rozhodnutí je „*eliminovat/oddálit soudní řízení Přesto však nelze vyloučit, že žadatel se bude svého práva domáhat soudní cestou. Rovněž třeba zmínit, že soudy rozhodující věci v souvislosti se zák. č. 106/1999 Sb. upřednostňují výklad pro žadatele o informace příznivější (a tedy směřující k poskytnutí informace) v tomto případě platí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/201262, kterým se nařizuje zveřejnit veškeré příjmy osob placených z veřejných prostředků.*“.

[43] Z průběhu řízení zachyceného v obsahu správního spisu soud dále ověřil, že přestože povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí naznačuje, že JUDr. K. nedala souhlas s poskytnutím údajů, žádným způsobem ze spisu nevyplývá, že by s ní jakkoliv komunikoval, příp. že by jí dal možnost se k věci vyjádřit. Tato povinnost mu přitom vyplývá z ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu ve spojení s ustanovením § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

[44] Podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) posléze citovaného zákona pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

[45] Podle ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

[46] NSS označil porušení povinnosti vyrozumět osobu dotčenou žádostí o informace jako osobu zúčastněnou na řízení před soudem, za vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, který se týkal žádosti o poskytnutí informace o výši platu ředitele školy. V něm NSS uvedl, že ze „*subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace, či v odvolacím řízení. Soudní ochrana je pak zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s., v němž může být dotčená osoba podle okolností žalobcem nebo osobou zúčastněnou na řízení (§ 34 odst. 1 s.ř.s.).*“ (viz body [109] a [110] rozsudku rozšířeného senátu). Vzhledem k tomu, že krajský soud se otázkou vyrozumění ředitele školy jako osoby zúčastněné na řízení nezabýval, shledal NSS toto pochybení za vadu řízení nad rámec uplatněných kasačních námitek, pro kterou bylo také nutno napadený rozsudek zrušit (viz bod [123] rozsudku rozšířeného senátu). Obdobné závěry lze dle přesvědčení soudu použít i ve vztahu ke správnímu řízení a postupu správních orgánů v nyní projednávané věci.

[47] Uplatněním uvedených závěrů na nyní posuzovanou věc tak nelze skutečnost, že žalovaný, resp. povinný subjekt, neumožnili JUDr. K. vyjádřit se k věci, vyhodnotit jinak, než rovněž jako vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tímto postupem povinného subjektu a žalovaného byla zcela opomenuta její práva, což v případě jejich uplatnění mohlo ovlivnit výsledek celého řízení o žádosti. Tato vada řízení

je tak hlavním důvodem, který vedl městský soud k závěru o nezbytnosti napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

- [48] Soud na tomto místě dále dodává, že s ohledem na takto předestřený procesní vývoj žádosti žalobce nelze mluvit ani o šikanózním jednání ze strany žalobce v souvislosti s pouhým odkazem na počet již vydaných rozhodnutí za situace, kdy povinný subjekt opakovaně i dle samotného žalovaného sám vydával nepřezkoumatelná rozhodnutí. V takovém případě logicky nemůže být ze strany žalovaného kladeno k tíži žalobci, že v řízení o již jednou podané žádosti žalobce pokračoval doufaje, že mu jednou již bude vydáno konečné rozhodnutí. Pro toto řízení je také nepřipadná poznámka žalovaného, že žalobce neuvedl všechny informace o průběhu všech jeho žádostí a stížností učiněných k povinnému subjektu, neboť pro tuto věc bylo podstatné, jakým způsobem se žalobce choval ve vztahu k předmětné žádosti o informace, nikoliv ve vztahu k dalším informacím, které kdy od povinného subjektu požadoval, a které sám povinný subjekt vyhodnotil jako novou žádost o informace. To ostatně bylo předmětem posouzení ve věci vedené zdejším soudem pod sp.zn. 9 A 81/2016.
- [49] Pokud povinný subjekt argumentoval ve vztahu k důvodu odmítnutí podle ustanovení § 8a (ochrana osobních údajů), v zásadě jen citoval názor JUDr. B. a JUDr. J. z ASPI ze dne 25. 6. 2015, jehož závěr spočíval v tvrzení, že *„česká judikatura stále precizuje i základní definice v oblasti ochrany osobních údajů, což vzhledem k obecně a stále více pocítovaným zásahům do soukromí ve všemožných sférách běžného života lidí má svůj nezanedbatelný význam.“* Jaký vliv mělo mít toto tvrzení na věc žalobce, se však již z rozhodnutí povinného subjektu dozvědět nelze, ani to, ke kterým (osobním) údajům JUDr. K. se mělo vztahovat, či proč pro ten případ nešlo tyto údaje anonymizovat a žalobci poskytnout zbytek požadovaných smluv, resp. jejich obsah, o které žádal ve druhém a třetím bodě své žádosti. K tomu lze odkázat na ustálenou judikaturu NSS, podle které poskytováním informací je především poskytování jejich obsahu (tedy zpravidla textu). *„Jestliže žadatel požádal o poskytnutí informace kopií smlouvy, na jejíž obsah se nevztahuje ochrana obchodního tajemství, je povinný subjekt povinen pořídit fotokopii, případně jinak hodnověrným způsobem poskytnout žadateli obsah smlouvy v kompletní podobě.“* (viz rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č.j. 1 As 17/2008-67). Soud tedy konstatuje, že rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné.
- [50] V tomto ohledu se lze ztotožnit s názorem žalovaného, že tato argumentace potřebovala *„lépe argumentačně zdůvodnit“*. Avšak jestliže se tato vada nepodařila poněkolkáté odstranit, nebylo důvodu, aby žalovaný znovu pouze rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil k dalšímu (lepšímu) rozhodnutí, jestliže byl současně oprávněn ve věci sám informaci poskytnout, příp. posoudit důvody, pro které souhlasil s povinným subjektem se závěrem o nemožnosti informace poskytnout. Soudu přitom dále není zřejmé, z čeho žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dovozoval, že *„nebylo možné v řízení o odvolání postupovat jinak“*. I v této části je proto rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu za použití ustanovení § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné,
- b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo

c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. (pozn.: podtržení doplnil městský soud).

[51] Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný měl možnost buď zrušit rozhodnutí povinného subjektu a naznačit mu, jakými právními úvahami by se měl v dalším řízení řídit, anebo mohl rovnou změnit rozhodnutí povinného subjektu tak, že by sám meritorně rozhodl a doplnil rozhodnutí povinného subjektu, které by společně tvořila jeden celek. Žalovaný však ani jedním z uvedených způsobů nepostupoval, ač ve svých rozhodnutích uváděl, že postupoval podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Je tomu tak proto, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného jednoduše nelze nalézt *právní názor*, který měl být pro povinný subjekt závazný; zcela obecné závěry a odkazy na ustanovení Listiny, ani pouhý souhlas s tím, že informace být poskytnuty nemají, přitom nelze považovat za zřejmý právní názor, který by reagoval na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, resp. na odvolací námitky. Sám tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[52] V takovém případě soud nemá pochybnosti o tom, že jde o zřetelný signál, že postup žalovaného byl v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím ve smyslu III. právní věty rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č.j. 6 As 113/2014-35, neboť řešil skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech (a doslovně stejnou argumentací) již jednou řešeny (ač nevyřešeny) předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu.

[53] Uvedený postup žalovaného tak, jak se jeví soudu z předloženého spisu i s ohledem na předkládací zprávy, na které upozornil žalobce, dle názoru soudu dokonce hraničí se zneužitím práva žalovaným. Touto otázkou se NSS v minulosti již zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č.j. 1 Afs 107/2004-48, kde vymezil znaky zneužití práva a dodal, že *„právo musí předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičítá základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamená znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém.“* (pozn.: podtržení doplnil městský soud).

[54] Argumentoval-li pak povinný subjekt odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., tj. na to, že jde o jeho vnitřní pokyny, i tato jeho argumentace neposkytuje dostatek důvodů, z nichž by byla patrná logická úvaha, proč právě požadované informace nebylo možno poskytnout podle tohoto ustanovení. K tomuto důvodu odmítnutí žádosti povinný subjekt stroze uvedl na s. 7 svého rozhodnutí pouze toto: *„Dále je nutno rovněž dodat, že požadované informace se vztahují výlučně k vnitřním*

pokynům a personálním předpisům povinného subjekt, jejichž poskytnutí je povinný subjekt rovněž oprávněn omezit podle § 11 odst. 1 písm. a) Zákona. Podle ustálené judikatury soudů a komentářové literatury se za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) Zákona vždy považuje ten vnitřní předpis, který nemá žádný vztah k vnějším subjektům, tj. nepůsobí na venek ve vztahu k veřejnosti, což v případě žadatelovi žádosti o informaci na výši příjmu je splněno.“

- [55] Takto formulované odůvodnění neposkytnutí informace dle názoru městského soudu nemůže obstát, není z něj totiž vůbec patrné, proč se povinný subjekt domníval, že v případě požadovaných smluv s advokátkou jde o vnitřní pokyn nebo personální předpis. Navíc povinný subjekt toto odůvodnění vztáhl k údajné žádosti žalobce o informaci o výši platu, což ani nebylo předmětem žádosti žalobce. V této souvislosti je vhodné odkázat povinný subjekt i žalovaného především na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2013, č.j. 1 As 70/2013-58, který výstižně shrnul judikaturu zabývající se otázkou, co lze považovat za vnitřní předpisy, a rozhodně jím není každý akt, který povinný subjekt takto označí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 28/2007-89).
- [56] Argumentace povinného subjektu upozorněním, že JUDr. K. působila pro povinný subjekt jako advokátka, a proto měla povinnost podle ustanovení § 21 zákona č. 85/1994 Sb., o advokacii, zachovávat mlčenlivost, je v daném případě nesrozumitelná a dle názoru soudu též nepřipadná, neboť se žádným způsobem netýká povinností povinného subjektu při posuzování žádostí o informace, a jejich porušení by bylo zcela na odpovědnosti samotné advokátky. Jakási „ochrana povinností“ druhých však povinnému subjektu nepřísluší, a už vůbec nemůže být zákonným důvodem neposkytnutí informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb.
- [57] Povinný subjekt jako další důvod odmítnutí požadovaných informací uvedl ve svém rozhodnutí „obchodní tajemství“ a že jde „o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků“, aniž by jakkoli v odůvodnění svého rozhodnutí tyto důvody blíže rozvedl a odůvodnil. Takovou skutečnost je pak rovněž třeba považovat za vadu rozhodnutí, jež způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
- [58] V přezkoumávané věci byla rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu z výše popsanych důvodů stížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. NSS v tomto směru ustáleně judikuje, že základní podmínkou pro užití ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodnil aplikaci konkrétního zákonného důvodu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2014, č.j. 5 As 75/2013-53, ze dne 28. 8. 2013, č.j. 1 As 73/2013-36, či ze dne 24. 3. 2010, č.j. 1 As 8/2010-65).
- [59] Soud však již nemohl postupovat podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., tedy povinnému subjektu nařídit poskytnutí informace, neboť ve správním řízení o žádosti nebyl dodržen postup a tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Přestože odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu vždy čítá minimálně 5 stran, v daném případě 8 stran, skutečné důvody neposkytnutí informace z něj seznat nelze, neboť převážně pouze obsáhle cituje ustanovení zákona, Listiny a Ústavy, které dokonce ve stejném znění opakuje na více místech, anebo nejasně cituje závěry některých autorů, které však nijak blíže nevztahuje k posuzované věci, a pouze uzavírá, že poskytnutím informací by došlo k jejich porušení. Rozhodnutí žalovaného se pak od počátku omezilo v zásadě pouze na tři

vždy stejné odstavce, bez ohledu na to, jak povinný subjekt v nových rozhodnutích svou argumentaci rozšiřoval.

- [60] Uvedený závěr pak platí zvláště tehdy, kdy žalovaný zdejšímu soudu v rámci správního spisu nepředložil informace, jejichž poskytnutí žalobci odepřel (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2013, č.j. 2 As 66/2013-25).
- [61] Na základě všech shora uvedených skutečností soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v porušení povinnosti podle ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, které mohlo mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, a dále pro nepřezkoumatelnost podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1, 3, 4 s.ř.s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
- [62] V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.). Pokud snad bude opětovně veden úvahou směřující k odepření poskytnutí informací s poukazem na ochranu osobních údajů, pak ke každému konkrétnímu takto požadovanému a odepřenému dokumentu (smlouvě, dodatku, příloze) typově vymezí informace, u nichž objasní, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje naplnění všech znaků legální definice osobního údaje. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní a založí je na podkladech, které učiní součástí správního spisu. V případě, že by v novém rozhodnutí znovu odmítl některé z požadovaných informací poskytnout, pak ke každé jednotlivě požadované informaci uvede přezkoumatelným způsobem konkrétní zákonný důvod, resp. všechny konkrétní důvody, o něž odepření takové informace opírá.
- [63] S přihlédnutím k okolnostem posuzované věci zdejší soud nad rámec nezbytného odůvodnění poukazuje na závěry vyslovené v rozhodnutích NSS ze dne 11. 10. 2013, č.j. 7 As 4/2013-81, ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, a ze dne 29. 5. 2015, č.j. 9 A 272/2014-34. Se zřetelem k tomu, že žalovanému bylo závazným právním názorem uloženo, aby v případě, kdy se rozhodne požadované informace žalobci znovu odepřít, všechny informace spadající do předmětu žádosti žalobce učinil součástí správního spisu, bude soud v případném následném řízení v této věci moci přezkoumat postup žalovaného a případně využít svého oprávnění plynoucího z ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.
- [64] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr. Filipa Hajného, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 9.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. srpna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu